

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ร้ายรอนใจ

Jamsai Trick or Treat

Andra

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

"ผมว่าயน้ำกับคุณได้ใหม่" ฐาฆถาฆณะตั้งหน้ากากว่ายน้ำออกจากไปหน้าตัวเอง

"ก็เอาสิคะ" เธอแปลกใจ แต่ไม่ทันไรเขาก็เอื้อมมือมาตั้งหน้ากากขึ้นจากหน้าเธอไปกองบนหน้าผากบ้าง

"แล้วเด็ดกันได้ใหม่"

เดด!? จินตภาพซะงักก็ก เธอมองหน้าเขาอึ้งๆ และไม่รู้ว่าหน้าตาเธอดูมีนงเหมือนไม่เข้าใจคำพูดของเขาหรือเปล่า เขาถึงอธิบายขยายความต่ออย่างละเอียดลอล

"เด็ดคือคบกัน ดูใจกัน ศึกษากัน เป็นแฟนกัน...ผมขอบคุณ"

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ ยังคงจับต้นชนปลายไม่ถูก กระนั้นหัวใจก็เต้นกระหน่ำนำหน้าไปแล้ว ขณะเดียวกันเขาก็ยังคงจ้องตรงมาอย่างเอาจริงเอาจัง เธอสบตาเขาอย่างซึ้งใจ ผ่านไปครู่หนึ่งเธอจึงเปิดปาก

"ฉันมีเงื่อนไขเดียว...อย่านอกใจฉัน"

ร่ายรอนใจ ชุด Trick or Treat

Andra เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2174-3

ภาพประกอบ Kaspars Grinvalds / Shutterstock.com

Ligak / Shutterstock.com

Subbotina Anna / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สวัสดีค่ะเพื่อนๆ เพลอแวบเดียวงานหนังสือก็เวียนมาอีกครั้ง และเป็นธรรมเนียมประจำที่เลิฟจะต้องชักชวนนักเขียนคนเก่งมาร่วมกันเขียนโปรเจกต์พิเศษ สำหรับงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติในครั้งนี้ 'Andra' ขอจับมือมากับ 'ฉัตรฉาย' เพื่อส่งมอบพระเอกหนุ่มสุดฮอตให้ถึงมือสาว ๆ กับนิยายชุด 'Trick or Treat' แต่ฟังชื่อก็พอรู้กันแล้วใช่ไหมคะว่างานนี้ต้องมีการใช้เล่ห์ร้ายหลอกลวงกันเกิดขึ้นแน่นอน!

นอกจากพระเอกของทั้งสองเรื่องจะเป็นญาติหนุ่มหล่อสุดเพอร์เฟกต์ ซึ่งแชร์คอนโดยุ่ด้วยกัน สามารถอ่านแยกเล่มได้แล้ว (แต่เพื่ออรรถรสเลิฟยังคงแนะนำให้สอยควบทั้งสองหนุ่มเช่นเดิม) ยังเป็นโปรเจกต์ 18+ ครั้งแรกของสองสาว ส่วนจะแซ่บแค่ไหนสามารถไปพิสูจน์ได้ใน

ชุด Trick or Treat ซึ่งประกอบไปด้วย

1. ร้ายรอนใจ โดย Andra
2. เล่ห์รานรัก โดย ฉัตรฉาย

ในเรื่อง 'ร้ายรอนใจ' นี้ คนที่พกพาความหลอกลวงมาเต็มกระเป๋าก็คือ 'ธาม คอตเวลล์' พระเอกของเรา ที่แรกเริ่มก็มีความจริงจังใจให้กับ 'จินตภา' อยู่หรอกค่ะ แต่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของความสัมพันธ์ เขากลับไปได้ยิน 'บางอย่าง' ที่ทำให้เข้าใจว่านางเอกคนสวยตั้งใจหลอกลใช้เขากับแม่ แล้วมีหรือจะที่อดีตหนุ่มเจ้าสำราญอย่างธามจะยอมถูกลูบคม งานนี้จึงต้องงัดแผนร้ายมาเอาคืนสาวเจ้าแทบไม่ทัน แต่...สิ่งที่ธามได้ยินนั่นคืออะไร? เป็นความจริงหรือเรื่องเข้าใจผิด? และความสัมพันธ์ของคู่นี้จะจบยังงัยกันแน่ เลิฟว่าไปตามลุ้นกันในนิยายรัก 18+ เรื่องแรกของ Andra กันเลยดีกว่าค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ชื่อแอนดะ... ครั้งหนึ่งของนามปากกา Andra ก็ได้มาจากชื่อเล่นนี้แหละ
เป็นคนช่างอ่านมาตั้งแต่จำความได้ อ่านทุกสิ่งอย่างตั้งแต่การ์ตูนยัน
หนังสือธรรมะ ยิ่งโตก็ยิ่งอ่านสุดท้ายกลายเป็นขยับมาเขียน เผลอแป็บเดียว
ก็เขียนมาหลายปีแล้ว และทุกวันนี้ก็ยังมีความสุขกับการเขียนอยู่ และยังคงทิ้ง
อยู่ทุกเมื่อเชื่อวันกับความมหัศจรรย์แห่งโลกของตัวอักษร มันสร้างโลกได้
สร้างประสบการณ์ได้ และสร้างมิตรภาพได้ เลยตั้งใจว่าจะเขียนต่อไปเรื่อยๆ
เพราะนอกจากเป็นสิ่งที่รักแล้ว ยังอยากแบ่งปันความมหัศจรรย์กับทุกคนด้วย
ขอขอบคุณจากใจสำหรับทุกคนที่เกี่ยวข้อง กอง บ.ก. ที่น่ารักน่าเลิฟ
และที่ขาดไม่ได้คือนักอ่านทุกท่าน ถ้าขาดใครคนใดคนหนึ่งไป Andra ก็คง
ไม่มีวันนี้ ขอขอบคุณสำหรับความอบอุ่นและความรู้สึกดีๆ ที่มอบให้กันไม่ขาด
ใครจะเชื่อว่าตัวอักษรจะถักทอเป็นมิตรภาพที่งดงามได้ขนาดนี้เสมอ

ติดต้อ ติดชม ทักทายกันทางแฟนเพจ

<https://www.facebook.com/Andra.Writer> นะคะ ^^

Andra

บทนำ

ธเนศ ไตรธนสิทธิ์ที่นั่งมองลูกสาวเดินลงบันไดมาจากชั้นสอง ที่ด้านหลัง มีแม่บ้านสองคนหอบหิ้วกระเป๋าเดินทางไปยักษ์ตามลงมา สายตาของเขา ฉาบไว้ด้วยความไม่สบายใจ จวบจนร่างระหงเดินลงมาถึงชั้นล่างและเลียว เข้ามายังห้องรับแขกเขาจึงลุกยืน

"จินต์ จะย้ายออกไปจริงๆ เหรอลูก"

"คะ จินต์บอกคุณพ่อไว้ล่วงหน้าสองสามปีแล้วนี่คะว่าถ้าเรียนจบ เมื่อไหร่จินต์จะย้ายออก" จินตาทายกมุ่มปากเป็นรอยยิ้มน้อยๆ

"แต่ลูกไม่จำเป็นต้องไป ที่ผ่านมามันก็ไม่มีปัญหาอะไรนี่"

"คุณแม่เคยพูดไว้ว่าผู้ชายฉลาดๆ บางทีก็ตาบอดได้อย่างไม่น่าเชื่อ" หญิงสาวพูดเสียงเรียบเรื่อย ไม่แยแสแม้จะเห็นตำตาว่าพ่อทำท่าชะงักไป "ที่ผ่านมาก็ไม่เชื่อว่าไม่มีอะไรหรอกคะ จินต์แค่ทำให้คุณพ่อเห็นว่ามันไม่มีอะไร ต่างหาก นักแสดงมือสมัครเล่นอย่างจินต์ทำได้ไม่เลวจริงไหมคะ"

"จินต์..."

"คุณพ่อก็รู้แต่แรกแล้วนี่คะว่าจะต้องมีวันนี้ ในเมื่อคุณพ่อเลือกเอง" จินตาทายกมือขึ้นมาประคองมือของคุณพ่อไว้อย่างปลอดภัย

"จินต์ พ่อรู้ว่าพ่อทำให้ลูกผิดหวัง แต่เปิดใจสักนิดไม่ได้หรือลูก"

"คุณพ่อจะให้จินต์เปิดใจให้ผู้หญิงที่ทำให้คุณแม่เข้าใจจนวันสุดท้ายหรือคะ" เธอถามกลับเสียงเรียบ เมื่อเห็นว่าพ่ออึ้งไปเธอก็ยิ้ม "จินต์คงเป็นแม่พระขนาดนั้นให้คุณพ่อไม่ได้ แต่ต่างคนต่างอยู่เหมือนที่ผ่านมาก็มากเกินพอสำหรับจินต์แล้ว แล้วคุณพ่อเชื่อจินต์เถอะคะว่าอีกฝ่ายเขาก็ไม่ได้อยากให้คุณพ่ออยู่เหมือนกัน"

"ไม่หรือ..."

"จินต์ได้ยืนกับหุคะ" จินตาทภาไม่รอฟังพ่อแก้ตัวแทนใคร มุมปากเธอยกเป็นรอยยิ้มขื่นๆ "คุณพ่อจะไม่เชื่อก็ได้จินต์ไม่ว่า เพราะเขาแสดงให้เห็นให้คุณพ่อเห็นแบบนั้น แต่คุณพอลองคิดดูก็ได้ ถึงคุณแม่จะเสียไปแล้วแต่ลูกเมียหลวงอย่างจินต์ยังอยู่ เขาคงรู้สึกเหมือนตื่นมาเจอหนามตำใจทุกวัน คนในบ้านก็คือจินต์เป็นคนผู้หญิง เคารพจินต์และไม่เห็นหัวเขา ทำงานก็ทำให้จินต์ก่อน เรื่องนี้จินต์ก็จใจ ความเคารพจะต้องได้มาด้วยตัวเองและด้วยความเต็มใจ จินต์บังคับพวกแม่บ้านให้เคารพใครไม่ได้ แต่คนที่ไม่เข้าใจก็คงจะกล่าวหาว่าจินต์สั่งให้พวกแม่บ้านเกลียดเขา"

ธเนศทำท่าเหมือนอับจนด้วยถ้อยคำ ขณะที่หญิงสาวสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวตรงหางตา มีคนสองคนเดินเข้ามาในห้อง หากปากของเธอก็ยังขยับส่งเสียงนุ่มนวลต่อไป

"จินต์เรียนจบแล้วและอยากดูแลตัวเองคะ จินต์ไม่อยากได้ชื่อว่าเป็นผู้หญิงที่ดีแต่เกาะคนอื่นกินไปวันๆ ถึงคนอื่นที่ว่าจะเป็นคนพ่อเองก็เถอะแบบนั้นเหมือนคนไม่มีค่า จินต์อยากพิสูจน์ตัวเองคะ"

ธเนศมองดวงหน้างดงามหมดจดของลูกสาว จากนั้นก็เหลือบไปมองผู้มาใหม่ทั้งสองอย่างหนักใจ

"หนูจินต์จะย้ายออกจริงๆ หรือคะ" ซีนกมลส่งเสียงทุกซักร้อน "จะไม่เปลี่ยนใจแล้วทั้งคุณพ่อไปจริงๆ หรือ"

"คุณพ่อไม่เหงาหรอกค่ะ"

จินตนาภาพูดโดยไม่ได้หันหรือแม้แต่เหลือบแลไปทางหญิงสูงวัยกว่าเลย เธอยกสองมือขึ้นประคองใบหน้าของผู้เป็นพ่อก่อนจะยื่นหน้าเข้าไปหอมแก้ม เขา ธเนศไม่ใช่ผู้ชายสูง ส่วนคนเป็นลูกสาวนั้นเป็นผู้หญิงที่สูงเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของหญิงไทย เธอจึงไม่ต้องใช้ความพยายามในการแข่งเท่าสักนิดเลย

"ยังงั้นจิ้นต์ก็ต้องกลับมาค่ะ เพราะที่นี่คือบ้านของจิ้นต์...ไว้เจอกันนะค่ะ" เธอยกมือไหว้ลา จากนั้นก็หันไปพยักเพียดกับแม่บ้านที่ยืนรออยู่ให้ชนกระเป๋ากลับบ้าน ร่ำระหังก้าวผ่านสองแม่ลูกที่ยืนตรงข้างประตูไปเฉยๆ รวดเร็วผ่านอากาศธาตุ แม่บ้านสองคนเดินลากกระเป๋าตามไปที่เบื้องหลัง

"ฉันขอโทษนะค่ะคุณ จิ้นพยายามแล้ว" เมื่อจินตนาภากลับไปจากครรถลงสายตาแล้ว ชื่นกมลจึงรีบเท้าเข้าไปทนต์ตัวเกาะแขนสามที่นั่งลงบนโซฟาอีกรอบคล้ายคนหมดแรง

"ไม่เป็นไร ผมเข้าใจ" ธเนศส่ายหน้าไปมาเบาๆ

"จิ้นต์นี่ก็ใจร้ายจ้งนะค่ะ ทิ้งพ่อไปได้ลงคอ" ชนิตร้าออกความเห็นขณะรีบเท้าตามมานั่งบนโซฟาเดี่ยว ทว่าเมื่อชายสูงวัยตัวดสายตามา หล่อนจึงรีบขอโทษขอโพย "ขอโทษค่ะ นิดไม่ได้ตั้งใจว่าจิ้นต์นะค่ะ นิดแค่นึกถึงตัวเอง ถ้าให้ทั้งคุณแม่ไปนิตคงทำไม่ได้"

"จิ้นต์ไม่ได้ใจร้ายหรอก มันเป็นข้อตกลงระหว่างลุงกับเขาตั้งแต่แรกแล้ว"

ชนิตร้าพยักหน้ารับเบาๆ ขณะเดียวกันก็ลอบส่งสายตาไปหาแม่ ผลคือโดนอีกฝ่ายถลึงตาใส่ หากก็เพียงแวบเดียวเท่านั้นก่อนที่ชื่นกมลจะเคลื่อนสีหน้าเป็นปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ซึ่งคนเป็นลูกสาวก็ได้แต่ทำหน้าที่แข็ง

ตอนแรกนึกว่าธเนศจะเสียใจจนโกรธจินตนาภาบ้าง เอาเข้าจริงก็ไม่ยกเป็นอย่างนั้น เขายังปกป้องลูกสาวสุดที่รักเต็มที ดังนั้นก็เห็นได้ชัดว่า

พวกหล่อนยังคงต้องระวังไม่แตะต้องจินตภาพต่อไป

"เรียบริ้อยแล้วคะคุณหนู"

แม่บ้านคนหนึ่งหันมารายงานเมื่อกำกับการยกกระเป๋าเดินทางใบใหญ่
เข้าสู่ท้ายรถเบนซ์ของคุณหนูสาวคนสวยเรียบริ้อยแล้ว

"ขอบคุนคะ" จินตภาพหันไปส่งยิ้มน้อยๆ พร้อมคำขอบคุณ จากนั้น
เธอก็หันกลับมาหาหญิงวัยกลางคนที่ยื่นกุ้มมือเธออยู่อีกครั้ง "จินต์ต้องไป
จริงๆ แล้วคะคุณแดง ฝากคุณแดงดูแลบ้านของคุณแม่แทนจินต์ชั่วคราว
นะคะ แล้วก็ฝากดูแลคุณพ่อด้วย"

"ไม่ต้องห่วงคะคุณหนู ดิฉันเคยรับปากคุณจิตรเอาไว้แล้ว ยังไงดิฉัน
ก็จะไม่ผิดคำพูด"

"แล้วจินต์จะติดต่อมาเรื่อยๆ นะคะ แต่ถ้ามีอะไรตัวนั้นก็โทรหาจินต์
ได้เลย" หญิงสาวบีบมือที่ด้านจากการทำงานเบาๆ จากนั้นจึงดึงมือออกมา
ยกมือไหว้ "ลาชั่วคราวนะคะ แล้วเจอกัน"

"โชคดีนะคะคุณหนู"

จินตภาพยิ้มรับก่อนจะผละไปขึ้นรถ เธอวางกระเป๋าสะพายลงบนเบาะ
ที่นั่งข้างๆ จากนั้นก็สตาร์ทเครื่องยนต์แล้วพารถแล่นออกจากอาณาเขตของ
บ้านไตรธนสิทธิ์ ไม่มีความลังเล ไม่มีความอวารณ์ ไม่แม้แต่ตัวตวยตวย
เหลือบแลกระจกมองหลัง แม้ความจริงก็คือเธอกำลังออกจากบ้านที่พำนัก
มาตั้งแต่เล็กจนถึงวันนี้นับเป็นเวลาสิบกว่าปี สิ่งเดียวที่เปลี่ยนแปลงไป
บนใบหน้าหมดจดคือริมฝีปากที่คลายตัว รอยยิ้มอ่อนหวานเลือนหาย
ทิ้งไว้เพียงความสงบเยือกเย็นและแววตาเฉยชา

เรื่องทั้งหมดไม่ได้เริ่มต้นตอนที่ธเนศรับขึ้นกมลมาเป็นเมียน้อย
จุดเริ่มต้นมันไกลกว่านั้นนับยี่สิบปี ตอนที่พ่อของเธอรักกับขึ้นกมลแต่โดน
กีดกัน ปู่และย่าของเธอไม่ชอบที่ขึ้นกมลเป็นดารา พวกท่านยื่นเงินให้หล่อน

ก่อนหนึ่งแลกกกับการเลิกกับลูกชาย หล่อนยอมรับเงินก้อนนั้นแล้วไปคบกับเจ้าของค่ายหนัง ธเนศจึงยอมแต่งงานกับจิตรกัญญาซึ่งเป็นหญิงสาวชาติตระกูลดีที่พ่อแม่หาให้

ซึ่งนกมลมีลูกสาวคือชนิตรา ส่วนธเนศกับจิตรกัญญาก็มีลูกสาวคือเธอ เรื่องควรจบแค่นั้น แต่มันไม่จบเมื่อซึ่งนกมลหย่ากับสามีแล้วกลับมาขอความช่วยเหลือจากธเนศ หลังจากนั้นก็ได้ไม่ยาก วัวเคยขาม้าเคยขี่ ซึ่งนกมลกลายเป็นเมียน้อยของพ่อเธอ...จินตภาไม่แน่ใจว่าแม่รู้ความจริงตั้งแต่เมื่อไหร่ ท่านไม่เคยบอกเธอ หากเธอทราบจากการปะติดปะต่อเรื่องราวด้วยตัวเอง แม่ของเธอวางเฉย เธอเลยเฉยด้วย หากสุขภาพของจิตรกัญญาก็แย่ลงเรื่อยๆ เธอเคยคิดจะไปเรียนปริญญาตรีที่อังกฤษ แต่เพราะเป็นห่วงแม่เธอเลยตัดสินใจอยู่เรียนที่ไทย แล้วท่านก็จากไปตอนเธออายุเพิ่งพ้นยี่สิบมาไม่นาน

จิตรกัญญาเสียชีวิตไปแค่สามสี่เดือน ธเนศก็คิดจะพาซึ่งนกมลเข้าบ้านไทรธนสิทธิ์ พุดตามจริงในวินาทีนั้นเธอรังเกียจพ่อมาก เธอบอกให้เขาเลือกระหว่างเธอกับเมียน้อย หากเขาไม่เลือกและบอกว่าเลือกไม่ได้ทั้งยังขอร้องให้เธออยู่ ในเมื่อเขาเลือกไม่ได้เธอเลยยื่นข้อเสนอให้เขา ข้อเสนอของเธอมียหลายข้อ สองในนั้นคือห้ามไม่ให้เขาจดทะเบียนสมรสกับซึ่งนกมล กับเธอจะย้ายออกจากบ้านเมื่อเรียนจบ พ่อยอมรับข้อเสนอทั้งหมดโดยดี ท่าทางคงคาดหวังว่าเธอจะเปิดใจให้ซึ่งนกมล ดังนั้นเธอเลยยอมอยู่บ้านต่อจนถึงวันนี้ในสภาพที่หัวใจด้านชา

สองสามปีที่ผ่านมาจินตภาไม่เคยพุดกับซึ่งนกมลและชนิตราจริงๆ แม้แต่คำเดียว เธอมองผ่านทั้งสองเหมือนอวกาศธาตุ กระทั่งการกินข้าวเธอก็ไม่ร่วมโต๊ะกับทั้งสอง สำหรับอาหารของเธอแยกต่างหาก ถ้าวันไหนสองแม่ลูกไม่อยู่เธอจึงจะนั่งกินข้าวกับพ่อ เหนือสิ่งอื่นใดคือเธออยู่ในฐานะนายหญิงของบ้าน ขณะที่ซึ่งนกมลเป็นเพียงผู้อาศัย ซึ่งมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากเลย

เพราะคนงานในบ้านล้วนเป็นคนเก่าแก่อยู่กันมานานตั้งแต่สมัยจิตรกัณยา โดยเฉพาะแดงซึ่งเลี้ยงดูเธอมาแต่อ่อนแต่ออก แม่ของเธอเป็นเจ้านายที่ดีกับบริวารมาก ทุกคนจึงรักท่าน ที่สำคัญคือทั้งหมดรับรู้ถึงความเจ็บช้ำใจของจิตรกัณยาดี ซึ่งกลมกับชนิตราเองก็เป็นแค่คางคกขี้หนาว ไม่ได้มีความดีใดๆ ให้เหล่าคนงานในบ้านแอนเอียงไปเข้าข้าง ส่วนเธอเองเห็นแม่ปฏิบัติมาอย่างไรก็ตาม เธอจึงได้ความรักและความเห็นใจจากทุกคนมาอย่างไม่ยากเย็น

วันนี้จินตนาภาออกจากบ้าน สองแม่ลูกนั้นคงตีปีกว่าหมดมารขวางความสุข...ก็ให้หลงผยองกันไป คนเราควรมีโอกาสได้มีความสุขบ้าง เธอไม่ใช่คนใจไม่ใส่ระกำอยู่แล้ว

ทว่าอย่างไรที่นี้ก็เป็นบ้านของเธอ เมื่อถึงเวลาเธอจะกลับมา...เธอจะต้องกลับมาแน่ๆ

บทที่ 1

บ้านใหม่ที่คาดไม่ถึง

จินตนากระบายลมหายใจเบาๆ ขณะลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่สองใบออกจากลิฟต์ เธอเพิ่งย้ายออกมาจากบ้านแต่วันเดียวก็มีปัญหาเสียแล้ว

เรื่องของเรื่องคือความจริงเธอมีบ้านที่ได้รับเป็นมรดกจากแม่หลังหนึ่ง แต่เพราะมีคนเช่าอยู่เธอเลยต้องรองานกว่าจะหมดสัญญาในอีกสามเดือนข้างหน้า และหลังจากนั้นก็คงต้องใช้เวลาซ่อมแซมปรับปรุงบ้านอีกนิดหน่อยกว่าจะพร้อมเช่าอยู่ เธอเลยตัดสินใจเช่าคอนโด อยู่ก่อน

เมื่อวานเธอมาถึงคอนโด เย็นมากแล้วเลยจัดข้าวของเสร็จแค่ส่วนเดียว พอตกลงกลางคืนเธอก็พบความจริงที่น่าตกใจว่าบนผนังห้องมีราขึ้นเลย รีบโทรไปหาเจ้าของห้อง ดีที่เจ้าของห้องรับผิดชอบดี พอเมื่อเช้าเข้ามาดูแล้วเจอเชื้อราจริงอย่างที่เธอบอกก็สันนิษฐานว่าผนังน่าจะมึปัญหา อีกฝ่ายยอมคืนเงินให้ หากก็เป็นปัญหาอยู่ที่ไหนเมื่อเธอต้องหาที่อยู่ใหม่กะทันหัน

จินตนาารู้ตัวว่าไม่ได้ยุ่ง่ายกินง่ายเท่าไร เธออาจลดมาตรฐานตัวเองได้บ้าง... แต่ก็แค่บ้างเท่านั้น ดังนั้นเธอจึงคิดว่าคืนนี้อาจต้องไปค้างโรงแรมก่อน

"หนูจินต์?"

เสียงเรียกที่ลอยมาจุดให้หญิงสาวชะงัก เธอหันไปมองแล้วดวงตาสีนิลก็เบิกกว้างด้วยความประหลาดใจเมื่อเห็นเจ้าของเสียง เธอหมุนกายกลับแล้วลากกระเป๋าเลี้ยวไปยังลิโอบบี้แทนที่จะออกไปยังตึกจอดรถอย่างที่ตั้งใจที่แรก พอใกล้ชุดโซฟาที่อีกฝ่ายนั่งอยู่เธอก็ปล่อยมือจากกระเป๋าเดินทางแล้วกระพุ่มมือไหว้งดงาม

"สวัสดิ์คะคุณป้าโฉม"

"สวัสดิ์จะ ป้ามองหนูตั้งนาน ตอนแรกคิดว่าเป็นแค่คนหน้าคล้าย ไม่นึกว่าจะมาเจอหนูที่นี่"

"จินต์ย้ายออกจากบ้านแล้วคะ มาเช่าคอนโด ที่นี่อยู่ แต่ห้องมีปัญหา เลยกำลังจะขนของย้ายไปที่อื่น"

โฉมฉายเป็นเพื่อนเก่าแก่ของจิตรกัญญา ท่านพอทราบต้นลึกหนางบางในครอบครัวไตรธนสิทธิ์ อีกทั้งตอนที่แม่เสียใหม่ๆ ท่านก็ช่วยเหลือเธอในเรื่องการจัดงานศพและให้คำแนะนำต่างๆ ไม่น้อย ดังนั้นหญิงสาวจึงเล่าตามตรง

"ย้ายออกจากบ้าน?" สตรีสูงวัยเล็กคิ้วแสดงความแปลกใจ "จินต์รีบหรือเปล่าจะ ถ้าไม่รีบก็มานั่งคุยกับป้าสักแป๊บสิ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน ทำทางป้าจะตกข่าวอะไรไปเยอะเลย"

จินตาทายับเข้าไปนั่งบนโซฟาตามคำชวนอย่างว่าง่าย และยอมให้โฉมฉายดึงมือไปกุมอย่างสนิทสนมโดยดี แม้อัปติเธอจะไม่ใช่มนุษย์ที่ให้ความสนิทสนมกับใครง่าย ๆ กับโฉมฉายเธอก็ไม่ได้สนิทมากเพราะถึงท่านจะเป็นเพื่อนสนิทของแม่แต่ก็เพิ่งมารู้จักกันไม่นาน ซ้ำโอกาสเจอกันก็น้อย หากเธอก็เคารพนับถือท่านมาก

"สองแม่ลูกนั้นทำอะไรหนูหรือยัง"

"เขาก็พยายามสร้างความร่ำรวยแล้วก็เหน็บแนมหาเรื่องตามประสาแหละคะ สำหรับเขาการที่จินต์อยู่บ้านก็คงไม่ต่างจากคุณแม่อยู่เท่าไร...

แต่ที่จินต์ย้ายออกมาเพราะข้อตกลงที่ทำไว้กับคุณพ่อตั้งแต่แรกค่ะ ไม่ได้มีเรื่องอะไรเป็นพิเศษ"

"อ้อ" โฉมฉายทำท่าเนือขื่นได้ ตอนที่ธเนศจะพาขึ้นกมลเข้าบ้าน ช่วงนั้นท่านยังติดต่อหญิงสาวค่อนข้างสม่ำเสมอด้วยความเป็นห่วงจึงพอทราบเรื่อง ทว่าช่วงปีหลังมานี้ห่างกันไปเพราะท่านยุ่งกับเรื่องอื่น เธอเองก็ดูเหมือนจะยุ่งกับหลายเรื่องเหมือนกัน

"แล้วนี่คุณป้ามาทำอะไรที่คอนโดฯ นี่หรือคะ"

"ป้ามากินมื้อเที่ยงจะ ร้านอาหารจีนใต้คอนโดฯ นี้อร่อยใช้ได้นะ นี่ป้ารอคิวอยู่ คนแน่นเชียว...จินต์กินข้าวหรือยัง ถ้ายังกินกับป้าไหม จะได้คุยกัน วันนี้ป้ามากินคนเดียวอยู่แล้ว"

'มาพักกับป้าไหมละ ดีกว่าไปทนอยู่ห้องไม่ดีนะ อยู่บ้านป้าจนกว่าจะได้บ้านเช่าคืนมาก็ได้'

นั่นคือคำถามของโฉมฉายหลังจากที่จินตภาเล่าสถานการณ์ของตัวเองให้ท่านฟังในร้านอาหาร นั่นทำให้เธอถึงกับอึ้ง เพราะถึงท่านจะเป็นเพื่อนสนิทของจิตรกัณยาแต่ก็ไม่ได้สนิทกับเธอขนาดที่จะชวนไปอยู่บ้านเดียวกันได้เลย

'มันอีกนานพอสมควร...จินต์เกรงใจค่ะ' หญิงสาวตอบอย่างระมัดระวัง 'แล้วตอนนี้ลูกชายคุณป้าก็มาอยู่ด้วยไม่ใช่หรือคะ'

'ธามนะหรือ เขาไปซื้อคอนโดฯ อยู่เองนูน ฝรั่งไง ไม่มาอยู่กับแม่หรือก นานนั่นถึงจะมาค้างซักหน นี่ครั้งสุดท้ายก็นานจนป้าจำไม่ได้แล้วด้วย ลูกชายมาอยู่ไทยก็เหมือนไม่ได้อยู่' สตรีสูงวัยยิ้มเมื่อพูดถึงลูกชายคนโต 'ไม่ต้องเกรงใจหรอกจ้ะ เมื่อกี้ที่เราคุยกันว่าหนูจะมาช่วยงานป้าด้วยไง มาอยู่ด้วยกันก็สะดวกดีไม่ใช่หรือ ป้าอยู่คนเดียวบางทีก็เหงาๆ ด้วย'

ที่จินตภาเพิ่งได้มาพบและรู้จักโฉมฉายเมื่อไม่นานมานี้เป็นเพราะท่านแต่งงานกับเฮนรี คอดเวลล์ มหาเศรษฐีด้านสื่อสารมวลชนชาวอังกฤษ

ดังนั้นท่านจึงย้ายไปอยู่อังกฤษตั้งแต่สาว ๆ แต่เมื่อสี่ปีก่อนท่านได้หย่าขาดจากสามีและย้ายกลับมาอยู่ไทย เป็นการหย่าโดยที่ไม่ได้มีเหตุบาดหมางกัน ปัจจุบันท่านก็ยังเป็นเพื่อนกับเฮนรี่ ตอนกลับมาถึงไทยใหม่ๆ ท่านมาเยี่ยมจิตรกัณยาซึ่งตอนนั้นก็ป่วยพอสมควรแล้ว นั่นเป็นครั้งแรกที่เธอได้เจอกับท่าน

'คนเราเติบโตแล้วก็เปลี่ยนไปทุกปีนะ มันเหมือนฉันกับเฮนรี่ต่างก็โตจนไม่เหมาะจะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันแล้ว แต่เราก็ยังเป็นเพื่อนกันอยู่ ไม่แน่ว่าผ่านไปอีกซักพักเราอาจจะกลับไปอยู่ด้วยกันอีกก็ได้...คนเรานี้ก็แปลกดี' ท่านวิจารณ์ตัวเองกลั้วหัวเราะ

ทุกวันนี้เฮนรี่ก็ไม่ได้มีใครใหม่ หลังจากทำงานหนักมาทั้งชีวิตตอนนั้นเขาเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วโลก ส่วนโฉมฉายนั้นกลับมาจับงานการกุศลที่เมืองไทย พักๆ ก็ยังนัดเจอกับอดีตสามี จนกระทั่งเมื่อปีก่อน 'จาม' ลูกชายคนโตของท่านก็ย้ายมาอยู่เมืองไทยด้วยอีกคน โดยเขามารับหน้าที่ดูแลงานในภาคพื้นเอเชียของคอตเวลล์กรุ๊ป เธอเคยเห็นรูปภาพแต่ยังไม่เคยรู้จักและเจอตัวจริงของเขา หากเสียงเล่าลือก็คือเขาใช้ชีวิตแบบหนุ่มเจ้าเสน่ห์เต็มพิกัด เรียกได้ว่าสาว ๆ เพียบ

'จามนะตัวร้าย เทียบบอกใครต่อใครว่าเป็นลูกแม่ อยากมาอยู่ใกล้ๆ แม่เอาซะเป็นลูกชายที่แสนดีเลย มันก็จริงส่วนหนึ่งนั่นแหละ แต่อีกส่วนหนึ่งเพราะอยู่เมืองไทยสบายกว่าไง ทำงานไม่เครียดเหมือนอยู่อังกฤษ' โฉมฉายเล่าให้เธอฟังซ้ำๆ ตอนเจอกันครั้งก่อน

จินตภาพังจากที่เพื่อนแม่พูดแล้วไม่แน่ใจว่าเธอจะถูกชะตากับจามแต่ก็นั่นแหละ หลังจากนั้นเธออาจได้รู้จักเขา หากก็คงไม่ได้สนิทสนมกันอยู่ดี

มาอยู่ที่นี้ก็ดีเหมือนกัน หมึงสาวหันมองไปรอบห้องพักซึ่งเธอได้ย้ายเข้ามาอยู่แบบคาดไม่ถึง

บ้านดลเดชนี้มีอายุหลายสิบปี ครอบครัวยุคใหม่ของโฉมฉายเป็นขุนนางใหญ่

และคบตีมาหลายชั่วอายุคน บ้านหลังนี้จึงใหญ่โตโอ้อ่า ทว่าด้วยความที่ ถูกสร้างมานานบวกกับช่วงสิบปีหลังมานี้ถูกปิดไม่มีใครอาศัย บ้านจึง ทรุดโทรม กระนั้นเมื่อมีเงินแล้วอะไรก็งายไปหมด โฉมฉายซ่อมแซมตกแต่ง บ้านใหม่แบบยกเครื่อง หากคงไว้ซึ่งความคลาสสิกแบบบ้านโบราณที่ เหลือน้อยนักในกรุงเทพฯ ผลคือตอนนี้บ้านดลเดชกลายเป็นบ้านที่งดงาม โดดเด่นเสียจนมีนิตยสารรวมถึงรายการโทรทัศน์มากมายติดต่อขอเข้ามา ทำสื่อกับ แต่ก็ยังมีเพียงสื่อในเครือของคอตเวลล์เท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามา อย่างไรก็ตามหญิงสาวไม่ได้คิดจะพำนักอยู่ที่นั่นนานถึงสามสี่เดือนตามที่ เจ้าของบ้านเชื่อเชิญ มันคงเป็นการรบกวนท่านเกินไป เธอตั้งใจว่าระหว่างนี้ จะค่อยๆ หาเช่าคอนโดฯ ห้องใหม่ ซึ่งการมีที่อยู่ดีๆ แบบนี้จะช่วยให้เธอ สามารถค่อยๆ ใช้เวลาหาห้องที่เหมาะสมได้โดยไม่ต้องรีบร้อน...อย่างห้อง ที่มีปัญหานั้นเธอก็หาข้อมูลเป็นเดือนๆ ทีเดียว ซึ่งอย่างอื่นของห้องนั้น ก็ดีหมดถ้าไม่นับเชื้อรา

จินตนาการจกรอรูปเงินลงบนโต๊ะหัวเตียง จิตรกัณยาส่งยิ้มมาให้ จากในรูปถ่าย ตัวเธอเมื่อสิบกว่าปีก่อนที่อยู่ในอ้อมแขนของแม่ก็ทำ เช่นเดียวกัน เธอส่งยิ้มตอบกลับไป

"ขอบคุณนะคะคุณแม่" หญิงสาวพึมพำ เธอไม่ได้เชื่อว่าวิญญาณของ จิตรกัณยาช่วยให้เธอได้พบกับโฉมฉาย หากเธอขอบคุณที่ท่านมีเพื่อนที่ดี และมีน้ำใจเพื่อแม่มาถึงลูกสาวอย่างเธอ

แต่มันก็อาจไม่แปลก แม่ของเธอแสนดี คนคิดเสมอกันย่อมอยู่ ด้วยกันได้ บางทีเธอก็อาจไม่คู่ควรกับแม่ของเธอเลย เขาอาจเหมาะกับ ชื่นกมลจริงๆ ก็ได้ สำหรับเรื่องที่เกิดขึ้นเธอไม่โทษฝ่ายหญิงเพียงลำพัง เพราะถ้าผู้ชายไม่เล่นด้วยเรื่องคงไม่เกิด เรื่องจะเกิดก็ต่อเมื่อหญิงก็ร้าย ชายก็เลว...สำหรับเธอนะเป็นพ่อที่ดีไม่มีอะไรบกพร่อง หากเขาเป็นสามี ที่แย่ที่สุด ถ้าไม่ติดว่าเขาเป็นพ่อเธอก็ใช้ถ้อยคำที่แรงกว่านี้แล้ว แต่ก็เพราะ

เขาเป็นพ่อ และความดีที่เขาทำมาก็ยังยึดโยงเธอไว้

'แยกแยะนะลูก' จิตรกัณยาเคยสอนเธอเมื่อนานมาแล้ว 'ปกติคนเราทำดีมาพันหน ทำผิดครั้งเดียวก็กลายเป็นตำกลบขาวทั้งหมด จุดที่ดำนั้นมันดำจริง แต่ก็ต้องดูว่าจุดที่ดำนั้นมันใหญ่ขนาดกลบสีขาวทั้งหมดจริงหรือเปล่า ไม่ใช่ไปเพ่งมองแต่จุดดำ ยังไงเสียคนเราทุกคนก็มีจุดดำทั้งนั้นนั่นแหละ'

คำสอนของแม่เข้าใจง่ายแต่ปฏิบัติยาก...ทุกวันนี้เธอยังลืมตัวมองแต่จุดดำของพ่ออยู่เรื่อยเลย

เดิมครอบครัวของโฉมฉายมีฐานะดีอยู่แล้ว ข้าท่านยังเป็นลูกสาวคนเดียวจึงได้รับมรดกมาทั้งหมด ไหนจะสินสมรสจากการหย่าและค่าเลี้ยงดูจากสามีซึ่งมีฐานะระดับมหาเศรษฐี ลูกชายทั้งสองคนของท่านก็ไม่มีอะไรน่าห่วง ดังนั้นพอลูกกลับมาไทยท่านจึงทำงานด้านสังคมสงเคราะห์ และการกุศลโดยตั้งมูลนิธิริตลเดซขึ้นมา ส่วนงานที่ท่านอยากให้เธอมาช่วยทำคือการทำหนังสือเกี่ยวกับโครงการด้านสังคมสงเคราะห์ของท่าน เพราะท่านรู้จักเศรษฐีทางฝั่งยุโรปมาก ดังนั้นจึงอยากทำหนังสือเป็นเรื่องเป็นราวเพื่อหาเงินสนับสนุน ซึ่งลูกชายรับปากว่าจะพิมพ์หนังสือให้ แต่เนื้อหาแปลกๆ ท่านต้องจัดการเอง เธอพอมีความรู้เรื่องการทำหนังสืออยู่บ้างตอนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย โฉมฉายทราบเรื่องนี้เพราะเคยได้เจอกันตอนเธอทำหนังสือพอดี และเธอเองก็มีความสามารถด้านภาษา พอท่านเจอเธอแล้วรู้ว่าเธอว่างอยู่ท่านเลยชวนมาช่วย

จินตภาพไม่ได้คิดจะหางานทำเร็วๆ นี้อยู่แล้ว เธอตั้งใจจะจัดการทรัพย์สินของตนเองให้เรียบร้อยก่อน เพราะเธอได้รับมรดกจากแม่มาโดยตรงไม่น้อย ส่วนใหญ่อยู่ในรูปอสังหาริมทรัพย์ ที่ผ่านมาเธอคิดว่าตนเองยังเด็กเกินไปที่จะจัดการพวกมัน เลยปล่อยมันทิ้งไว้แล้วรับค่าเช่าเข้าบัญชี

มาเรื่อยๆ สองปีมานี้เธอก็พยายามศึกษาข้อมูล จนถึงตอนนี้เธอก็คิดว่าพร้อมจะจัดการทรัพย์สินที่มีแล้ว กระนั้นเธอก็ไม่ได้รีบร้อน ระหว่างนี้เธอก็สามารถช่วยโฉมฉายได้สบายมาก

ท่านดีต่อเธอ อะไรที่ช่วยท่านได้เธอก็อยากทำ และงานนี้ก็ไม่ได้ผูกพันยาวนาน แค่ทำหน้าที่ให้เสร็จเท่านั้น ถือว่าดีกว่านั่งๆ นอนๆ อยู่เฉยๆ

"หนูจินต์เก่งจัง นั่งฟังป่าเล่าแป๊บๆ ก็ทำสรุปได้เรียบร้อยมากเลย นี่ตอนแรกป่าลองคุยกับนักเขียนฟรีแลนซ์ที่ถามให้คนหามาให้ แต่คุยยังไงก็คุยกันไม่รู้เรื่อง จนป่าแทบถอดใจแล้วเนี่ย โชคดีจังที่มาเจอจินต์"

"คงเพราะจินต์เคยช่วยงานคุณแม่แหละค่ะ ช่วงหลังๆ คุณแม่ก็ทำงานพวกนี้เยอะมาก" จินตาทาเงยหน้าจากการสอดกระดาษเข้าแฟ้มขึ้นมาส่งยิ้มให้อีกฝ่าย

"หลายๆ โครงการป่าก็เอามาจากจิตรนี่แหละ เขาพูดไว้ว่าอยากทำป่าจำได้ก็เอามาทำ" โฉมฉายพยักหน้ารับ

"จินต์จำได้ค่ะ ต้องขอบคุณคุณป่าด้วยที่ทำให้ความตั้งใจของคุณแม่เป็นจริง" สัมผัสเสียงของหญิงสาวนุ่มนวลเมื่อเอ่ยถึงแม่ผู้ล่วงลับ

วันนี้จินตาก็ไม่ได้ออกไปข้างนอกเพราะอยากจัดข้าวของให้เรียบร้อย พอตอนบ่ายลงมาจากห้องแล้วเห็นว่าโฉมฉายว่างอยู่เธอก็ชวนท่านคุยเรื่องหนังสือ ท่านเลยเปิดหน้าเว็บไซต์ของมูลนิธิดิลเดซีให้เธอดู รวมถึงเปิดภาพตัวอย่างหนังสือเล่มเล็กที่ตั้งใจจะทำ เธอฟังท่านเล่าสลับกับได้ถามตรงจุดที่สงสัย ส่วนมือก็จดไปเรื่อยๆ และเมื่อครู่เธอก็สรุปให้ท่านฟังอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าเข้าใจตรงกัน ซึ่งท่านก็ดูพอใจมากทีเดียว

"จินต์ก็กำลังจะได้ช่วยป่าสานต่อความตั้งใจของจิตรด้วยใจค่ะ" โฉมฉายส่งยิ้มตอบกลับมา

"แต่ยังไงจินต์คงต้องขอเวลาค่อยๆ คิดก่อนนะคะว่าควรวางเลย์เอาต์

ยังงี้ให้ดูไม่น่าเบื่อ แล้วก็ต้องคิดคอนเทนต์ให้หน้าสนใจด้วย"

"จะ ไม่ต้องรีบนะ ค่อยๆ ทำ แล้วถ้าต้องการข้อมูลหรืออุปกรณ์อะไร ก็มาบอกป่าได้ตลอด" สตรีสูงวัยพยักหน้ารับก่อนจะเลียบไปเห็นหน้าบัณฑิต นานาพิกาแขวนผืนง์โบราณ "ใกล้ได้เวลามื้อเย็นแล้วนี้...ไม่ทันรู้ตัวเลยว่าคุยกันนานขนาดนี้"

"งั้นจินต์ขอเอาของไปเก็บบนห้องแป็บหนึ่งนะคะ"

"จะ ไปเถอะ เดี่ยวจะได้กินข้าวกัน"

จินตาภาเก็บรวบรวมเครื่องเขียนกับแฟ้มงานแล้วลุกเดินออกจากห้องรับแขก ทว่าเดินยังไม่ทันพ้นกรอบประตูห้องเธอก็ชนเข้ากับร่างหนึ่ง ที่เดินเลี้ยวสวนเข้ามาพอดี เธออุทานออกมาเบาๆ ร่างระหงเสียหลัก ทว่าแค่เข้าไปนิดเดียวก็มีสองมือยื่นมายึดท่อนแขนประคองไว้อย่างทันท่วงที เธอจึงไม่ล้ม

จินตาภาเงยหน้าขึ้นด้วยความตกใจ แล้วก็ได้พบกับดวงตาสีอำพัน ที่หลบลงต่ำจ้องมา

"อ้าว งาม ไม่เห็นบอกเลยว่าจะมา"

เสียงของโฉมฉายลอยมา ไบหน้าหล่อเหลาจึงเงยขึ้นพร้อมกับที่สองมือคลายออกจากท่อนแขนเร็ว

"ผมมาธุระแถวนี้ พอเปิดตารางงานคุณแม่ดูแล้วเห็นว่าวันนี้คุณแม่ว่าง และน่าจะอยู่บ้านเลยแวะเข้ามาดู เพื่อจะได้กินข้าวด้วยกัน"

"จะ" ผู้เป็นแม่รับด้วยความหมั่นไส้ ปกติแล้วท่านจะแชร์ตารางงานของตัวเองให้ลูกๆ เห็นว่ากำลังอยู่ไหนทำอะไร พ่อลูกชายตัวดีทั้งสองชอบมาก หากพวกเขาไม่เคยทำตามด้วยการแชร์ตารางงานตัวเองให้ท่านรู้บ้าง

งามหลบลุบสายตาลงมองหญิงสาวที่เขาบังเอิญชนอีกครั้งเพราะรับรู้ถึงความเคลื่อนไหว เธอขยับถอยห่างออกจากเขาไปก้าวหนึ่ง

"นี่หนูจินต์จะ เป็นลูกสาวเพื่อนสนิทแม่เอง แม่ชวนเขามาอยู่บ้านนี้ชั่วคราว" โฉมฉายแนะนำขณะก้าวมาหยุดยืนใกล้ๆ สองหนุ่มสาว "จินต์จะน่ารัก ลูกชายคนโตของบ้านเอง"

จินตาทากมือไหว้เท่าที่ซ้ำวของในอ้อมแขนจะอำนวย ถึงใบหน้าของเขาจะกระเดียดไปทางฝรั่ง หากเมื่อครู่เขาพูดไทยชัดเปรี๊ยะทีเดียว ดังนั้นเธอเลยตัดสินใจไหว้เขาแทน

"สวัสดีค่ะ"

การถอยออกมาห่างเล็กน้อยทำให้หญิงสาวได้เห็นรายละเอียดบนใบหน้าของธามครบถ้วนขึ้น...ปกติเธอไม่ค่อยชมผู้ชายว่าหล่อ แต่สำหรับคนตรงหน้าต้องยอมรับว่าเขาหล่อจริงๆ

จินตาทาเคยอ่านเรื่องของครอบครัวคอตเวลล์ตอนที่รู้จักโฉมฉายใหม่ๆ เหนรีเป็นคนอังกฤษที่มีเชื้อไอริชผสม ซึ่งเชื้อสายไอริชที่ว่าก็มาปรากฏเป็นหลักฐานอยู่บนใบหน้าของธามชัดเจนกว่าความเป็นอังกฤษหรือเอเชียเสียอีก เหนือดวงตาเรียวยาวสีอำพันของเขาคือคิ้วสีน้ำตาลเข้มเกือบดำที่เหมือนมีใครเอาฟูกันมาปาดแบบส่งๆ หากกลับกลายเป็นเส้นตรงที่พอเหมาะพอเจาะ จมูกของเขาโด่งเป็นสัน ริมฝีปากอิมที่ดูเซ็กซี่ของเขา แต่เหนืออื่นใดคือแนวกรามชัดสวยที่ทำให้ใบหน้าของเขามีมิติและดูลงตัวในทุกมุม เวลานี้เรือนผมหนาสีน้ำตาลเข้มหยักศกของเขาถูกเซ็ตให้เป็นทรงแบบตั้งใจไม่ให้เหน็บ นั่นทำให้เขาดูเป็นหนุ่มร้ายหน่อยๆ

หรืออาจจะร้ายมากก็ได้...

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผมช่วยถือไหม"

"นั่นกำลังจะเอาไปเก็บพอดีค่ะ...ถ้ายังงั้นขอตัวนะคะ" หญิงสาวก้มศีรษะเล็กน้อย ก่อนจะค้อมตัวเดินผ่านธามเลี้ยวไปขึ้นบันได

ดวงตาคมกริบสีอำพันทอดตามไป...ร่างระหงของจินตาทาเคลื่อนไหวอย่างนุ่มนวลและสง่างามน่ามอง และการที่เธอเดินขึ้นบันไดทำให้เขา

ได้เห็นเสี้ยวหน้าด้านข้างของเธอว่ามันงดงามลงตัวไม่แพ้ใบหน้าตรงทีเดียว การที่เธอรวบรวมผมสีดำยาวเป็นมวยช่วยขับเน้นให้เห็นว่าดวงหน้าของเธอเป็นรูปไข่ได้รูป เท่าที่เห็นเหมือนเธอจะไม่ได้แต่งหน้าสักนิด อย่างน้อยเธอก็ไม่ได้เขียนคิ้ว ไม่มีลิปสติก และไม่มีรอยแป้งให้เห็นบนผิวนวล ซึ่งนั่นตอกย้ำว่าเครื่องหน้าเธอคมชัดโดยธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นคิ้วได้รูป ดวงตา รูปอัลมอนต์สีนิล จมูกโด่ง ไปจนถึงริมฝีปากรูปกระจับสีอ่อน ยิ่งไปกว่านั้นคือเครื่องหน้าทุกส่วนของเธอเข้ากันอย่างเหมาะเจาะลงตัว

สรุปได้ในหนึ่งคำว่า 'สวย'

"แหม่ม โฉมฉายกระแอม พอลูกชายหันกลับมาทำนาก็ทำสายตาทะมึนได้ส่งไปให้ "มองตามตาไม่กะพริบเชียวนะ"

"ก็เขาสวยนี่ครับ" ธานีรับหน้ารีนแล้วก้าวเข้าไปโอบไหล่พามแม่กลับเข้าไปในห้องรับแขก "ลูกสาวเพื่อนสนิทคนไหนของคุณแม่ครับเนี่ย ผมมาอยู่เป็นปีแล้วเพิ่งได้เจอ"

"เพื่อนเก่าตั้งแต่สมัยเรียนนู่น แต่เขาป่วยเสียไปสองสามปีแล้ว" สตรีสูงวัยบอก "จินต์เขามีปัญหาครอบครัว พ่อเอาเมียใหม่เข้าบ้าน ตัวเขาทนอยู่บ้านจนเรียนจบแล้วถึงออกมา เมื่อวานแม่ไปเจอจินต์โดยบังเอิญ พอคุยกันแล้วเลยชวนมาพักที่นี้ชั่วคราว"

โฉมฉายเล่าปัญหาเรื่องที่พักของหญิงสาวให้ลูกชายฟัง รวมถึงเรื่องที่ทำนจะให้เธอช่วยทำหนังสือของมูลนิธิด้วย จากนั้นก็ปิดท้ายด้วยส้อมเสียงจริงจัง

"คนนี่ถ้าคิดจะจีบเล่นๆ นี่ห้ามเด็ดขาดเลยนะ ยังไงจินต์ก็เป็นลูกสาวเพื่อนสนิทแม่ ถึงเพื่อนแม่จะเสียไปแล้วก็เถอะ"

"ผมก็ไม่เคยจีบผู้หญิงเล่นๆ ซักหน่อย" ธานีแย้งยิ้มๆ

"จะ แต่หลังจากจีบติดแล้วจะคบจริงหรือคบเล่นก็ว่ากันอีกที"

"ไปกันไม่ได้ก็ต้องเลิกสิครับ"

"ลูกเลิกกับผู้หญิงตั้งแต่ยังไม่ได้ไปไหนเลยต่างหาก"

"ไปสิครับ แต่ไปไม่ไกลเท่าไร"

โฉมฉายตัวตวยตาซ้อนลูกชายคนโต ครั้นจะต่อปากต่อคำอีก...
ท่านเลี้ยงเขามากับมือ ดั่งนั้นจึงทราบดีว่าเดี๋ยวเขาก็หาทางไกลไปได้เรื่อยๆ
ยากจะจับได้ไล่ทัน

"สรุปสั้นๆ ง่ายๆ ไม่ต้องพูดมากคือคนนี้ห้ามยุ่งยกเว้นรักจริงหวังแต่ง
ไม่งั้นแม่ตายไปนี้ไม่มีหน้าไปเจอเพื่อนแน่ๆ"

"น่าเสียดายนะ ถ้าไม่ยุ่งผมจะรู้ได้ไงว่าควรรักจริงหวังแต่งไหม" ฐาม
นึกขำความคิดของแม่ ปากของเขาพูดเป็นเชิงป่นและทำท่าเสียดมเสียดาย
หากขณะเดียวกันดวงตาสีอำพันกลับเปล่งประกายระยิบระยับ

โฉมฉายมองกิริยาอาการของลูกชายอย่างไม่ไว้วางใจ ครั้นอ้าปาก
จะคาดคั้นให้ลูกชายรับปากว่าจะไม่ยุ่งกับจินตภา โทรศัพท์ของเขาก็ตั้ง
เสียก่อน ท่านจึงจำต้องระงับความตั้งใจไว้ชั่วคราว

เดี๋ยวค่อยคุยอีกที...

เมื่อได้พบกับฐามแล้วจินตภาก็ไม่แปลกใจเลยที่เขามีสาว ๆ เยอะ
นอกจากคุณสมบัติตามประสาหนุ่มในพื้นจำพวกหล่อและรวยแล้ว เขายัง
เป็นคนมีเสน่ห์และคุยสนุกด้วย การมีเขาทำให้บรรยากาศบนโต๊ะอาหาร
มีชีวิตชีวาว่าตอนที่เธอนั่งกินกับโฉมฉายตามลำพังอย่างเห็นได้ชัด
ส่วนหนึ่งอาจเพราะเขาทำงานเกี่ยวกับสื่อสารมวลชนทำให้เขามีเรื่อง
น่าสนใจมาคุยเหมือนไม่มีวันหมด และถึงเขาจะพูดถึงเรื่องงานมันก็ยัง
ฟังเพลินอยู่ดี เธอค่อนข้างที่งกับความสามารถนี้ของเขา หากที่ยิ่งกว่านั้น
คือเท่าที่ฟังชายหนุ่มก็ดูเอาการเอางานพอสมควร คำพูดของเขาแสดงถึง
วิสัยทัศน์ที่น่าสนใจ ถึงแม้โฉมฉายจะบอกว่าเขาเลือกมาอยู่ไทยเพราะที่นี้
ทำงานสบายกว่าก็ตาม ดั่งนั้นภาพลักษณ์ของเขาในสายตาเธอก็ดีขึ้น

เล็กน้อย

อย่างไรก็ตามจินตนาภาค่อนข้างระมัดระวังในการสนทนากับชายหนุ่ม เพราะถึงเธอจะมองเขาดีขึ้น กระนั้นมันก็ไม่ได้เปลี่ยนความจริงที่ว่าเขาเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์อันตรายต่อเพศตรงข้าม ถึงเขาจะไม่ได้แสดงท่าทีอะไรต่อเธอเป็นพิเศษ หากเธอคิดว่าระวังไว้ก่อนก็ไม่เสียหาย

"คุณมาช่วยคุณแม่ผมทำหนังสือนี้สนใจงานด้านนี้เป็นพิเศษหรือเปล่าครับ"

หลังจากกินมื้อเย็นกันเรียบร้อย ทั้งหมดก็ย้ายมานั่งกันที่ห้องรับแขก พอดีสายใจเลขานุการของโฉมฉายโทรมา ท่านเลยแยกตัวไปคุยโทรศัพท์ เวลานี้จึงเหลือแค่สองหนุ่มสาวและเขาก็เป็นคนเปิดบทสนทนา

"ไม่เชิงค่ะ ฉันเพิ่งเรียนจบแล้วช่วงนี้ก็ต้องจัดการเรื่องที่อยู่เลยยังไม่ได้คิดจะทำงานจริงๆ พอดีคุณป้าชวนแล้วฉันพอจะเคยทำหนังสืออยู่บ้างเลยคิดว่าดีกว่าอยู่เฉยๆ"

"แล้วคุณตั้งใจจะทำงานด้านไหนล่ะ" เขาไขว่ห้างแล้วทำคางกับที่วางแขนของโซฟาเดี่ยวด้วยท่วงท่าราวหลุดออกมาจากหน้านิยายสารคดีอ้าปากหันทอดมองสาวสวยที่นั่งอยู่บนโซฟาเดี่ยวฝั่งตรงข้าม

"ยังไม่แน่ใจเหมือนกันค่ะ ฉันถนัดด้านภาษา แต่ก็ยังไม่แน่ใจว่าอยากทำอะไร"

"เพิ่งเรียนจบใหม่ๆ ก็แบบนี้" ชายหนุ่มพยักหน้ารับเป็นเชิงเข้าอกเข้าใจ "ถ้าไม่รู้จะไปค้นหาตัวเองที่ไหนก็ลองมาอยู่กับคอตเวลล์ได้นะ ยินดีต้อนรับ งานของคอตเวลล์ค่อนข้างกว้าง ถ้าลองทำงานหนึ่งแล้วไม่ชอบก็ไปลองทำอย่างอื่นได้"

"ปกติคอตเวลล์ให้พนักงานลองเปลี่ยนงานแบบนี้ได้ด้วยหรือคะ" จินตนาภาอดถามไม่ได้

"ถ้าเราไม่อยากเสียพนักงานคนนั้นไปก็ได้ครับ"

คำตอบของธามจะว่าฟังปกติก็ได้ แต่จะว่ามีอะไรชวนคิดก็ได้ เหมือนกัน...หญิงสาวไม่แน่ใจ หากมันก็เพราะรอยยิ้มนุ่มละมุนเกินเหตุ ของเขานั้นแหละ

"แต่ยังไงก่อนอื่นคุณหาเวลาว่างเข้าไปที่คอตเวลล์ด้วยนะครับ จะได้ไป ทำความรู้จักรักกับพนักงานที่จะช่วยให้คุณทำหนังสือ"

"ค่ะ" จินตาภาได้แต่รับคำ

ระหว่างกินข้าวกันมีบทสนทนาเกี่ยวกับหนังสือของมูลนิธิเดสด้วย เธอจึงได้ทราบว่านอกจากคอตเวลล์จะพิมพ์เล่มให้แล้ว การช่วยเหลืออีก 'นิดหน่อย' ซึ่งโฉมฉายบอกไว้คือเขาจะให้ยืมช่างภาพกับฝ่ายอาร์ต ซึ่งเธอก็ควรไปทำความรู้จักกับพนักงานฝ่ายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเอาไว้ด้วย

"ยังไงคุณเอานามบัตรผมไปแล้วกัน ถ้าจะไปเมื่อไหร่ก็โทรหาผม" เขาหยิบตลับนามบัตรออกมาจากกระเป๋าของเสื้อสูทที่พาดไว้กับที่วางแขน โซฟา จากนั้นก็ยกตัวขึ้นมาส่งกระดาษแผ่นเล็กให้เธอ

"ขอบคุณค่ะ" เธอเอื้อมมือไปรับมันมา หลังจากก้มลงมองมันนิดหนึ่ง แล้วเธอก็เงยหน้าขึ้นอีกครั้ง "ขอโทษด้วยนะคะ ฉันไม่มีนามบัตร"

"คุณเพิ่งเรียนจบนี่ ยังไม่ได้ทำงานเลย" เขายิ้ม "เอาไว้มีนามบัตร เมื่อไหร่อย่าลืมให้ผมแล้วกัน"

จินตาภาเปิดรอยยิ้มส่งให้เขานิดหน่อยตามมารยาท จากนั้นเธอก็หันไปหยิบหนังสือเล่มหนาที่วางแอบอยู่ข้างแจกันดอกไม้กลางโต๊ะกาแฟ มาเปิด เธอสอดนามบัตรไว้กลางเล่มหนังสือ หากไม่ทันปิดเล่มชายหนุ่ม ก็ส่งเสียง

"หนังสือของคุณเหรอ"

"ค่ะ" เธอเงยหน้าขึ้นสบตากับคนถาม ทีแรกเธอตั้งใจว่าบ่ายนี้จะอ่านหนังสือ แต่พอเจอโฉมฉายเลยเปลี่ยนเป็นคุยงาน ตอนเก็บของขึ้นห้อง ก่อนกินข้าวเย็นก็ดันลืมหนังสือไว้ข้างล่าง

"War&Peace เป็นหนึ่งในเล่มที่ผมอ่านแล้วประทับใจมากเลย คุณอ่านถึงไหนแล้วครับ" ธามสังเกตเห็นหนังสือเล่มนี้ตั้งแต่เมื่อเย็นแต่ก็ไม่ทันถามแม่และลืมไป ซึ่งถ้าพูดตามจริงเขาก็ไม่คิดว่าโฉมฉายจะอ่านหนังสือคลาสสิกหนาพันกว่าหน้าเล่มนี้เหมือนกัน

"เคยอ่านจบไปรอบหนึ่งแล้วค่ะ" ที่แรกเธอจะตอบแค่นั้น ทว่าพอเห็นท่าทางกระตือรือร้นของเขาก็เปลี่ยนใจ "ความจริงสมัยเรียนมัธยมต้นฉันเคยหยิบมาอ่าน แต่อ่านไม่รู้เรื่อง จนเมื่อสองปีก่อนถึงได้อ่านจนจบช่วงนี้ว่างๆ เลยหยิบมาอ่านอีกรอบ"

"ไม่แปลกหรอกครับ หนังสือแต่ละเล่มก็มีช่วงเวลาที่เหมาะสมของมัน...แล้วคุณชอบฉากไหนหรือตัวละครไหนเป็นพิเศษไหม"

"มันมีหลายฉากแล้วก็หลายตัวละครค่ะ แต่ถ้าถามว่าชอบอะไรที่สุดคงเป็นความสมจริงของเรื่องนี้ ทั้งการบรรยายฉากแล้วก็ตัวละคร ฉันรู้สึกเหมือนตัวละครมีชีวิตจริงๆ ทุกคนมีกิเลส รัก โลภ โกรธ หลง...และทุกคนก็เติบโตเปลี่ยนแปลงไปตามวันเวลา"

"เป็นหนังสือแบบที่เราจะโดนพาเข้าไปอยู่ในโลกที่คนเขียนสร้างขึ้นมาแล้วพอหลุดออกมาเหมือนโลกของเราเปลี่ยนไปด้วย"

"จริงค่ะ" ดวงตาสีนิลของหญิงสาวจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาประหลาดใจนิดหน่อย เพราะคำพูดของเขาตรงใจเธอทีเดียว

จินตนาหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอีกครั้งหลังจากจิตรกันยาเสียชีวิตเวลานั้นเธอทั้งเศร้าและเครียดจนมีอาการนอนไม่หลับ เธอต้องหาอะไรสักอย่างมายึดเหนี่ยวความคิดไม่ให้ฟุ้งกระจาย แล้วเธอก็ไปรื้อเจอหนังสือของลิโอ ดอลสตอยเล่มนี้ซุกอยู่ในชั้นหนังสือ ครั้งแรกที่เธอพยายามอ่านมันแค่เปิดไปสามหน้าก็หลับ คินหลังจากนั้นเธอเลยหวังจะให้มันช่วยเหมือนเดิม หากเอาเข้าจริงปรากฏว่าหนังสือเล่มนี้ช่วยเธอเกินกว่านั้นมาก เธอจมดิ่งเข้าไปในหนังสือ ผ่านประสบการณ์ใหม่ต่างๆ ไปพร้อมกับตัวละคร

หรือบางครั้งก็พบว่าตนเองมีประสบการณ์ในชีวิตจริงร่วมไปกับตัวละคร และมันก็เหมือนอย่างที่ว่าชายหนุ่มพูด...พออ่านหนังสือเล่มนี้จบ ความคิด และมุมมองต่อเรื่องต่างๆ ในชีวิตของเธอก็เปลี่ยนไป

ด้วยความที่เป็นหนังสือเล่มหนา ต้องใช้เวลาในการละเอียดตัวอักษร และจินตนาการตาม พอเห็นว่าช่วงนี้มีเวลาว่างจินตนาการเลยหยิบมัน กลับขึ้นมาอีกครั้งด้วยความสงสัยว่าเมื่อได้อ่านหนังสือเล่มเดิมตอนที่โตขึ้น กว่าเก่าจะทำให้เธอได้ค้นพบอะไรใหม่ๆ เพิ่มเติมอีกหรือเปล่า

หากตอนนี้เธอนึกสงสัยขึ้นมาอีกเรื่อง...ถึง War&Peace จะเป็นวรรณกรรมอมตะระดับโลก แต่ถ้าไม่ใช่คอหนังสือก็คงยากที่จะได้อ่าน เนื่องจากความหนาของมัน แถมยังอ่านยากต้องใช้สมาธิสูงจนชวนให้ถอดใจได้ง่ายๆ หญิงสาวเองยังเคยกลับมาแล้ว และบุคลิกของเขาก็ดูไม่เหมือนคนที่ได้อ่านหนังสือแบบนี้จบจริงๆ เสียด้วย นั่นทำให้เธอชักสงสัยว่าเขาเคยอ่านจริงๆ หรือแค่หาข้อมูลเอาไว้คุยหล่อๆ กันแน่

แต่เรื่องนี้พิสูจน์ไม่ยากเลย...

บทที่ 2 เพื่อนใหม่ (?)

รถเฟอร์รารีสีแดงวิ่งเอื่อยๆ ผ่านประตูรั้วเข้าสู่เขตบ้านดลเดช มันหยุดจอดตรงมุขหน้าบ้าน ร่างสูงใหญ่หันไปฉวยหนังสือเล่มหนึ่งที่วางอยู่บนเบาะข้างคนขับก่อนจะลงจากรถพร้อมกับผิวปากอย่างอารมณ์ดี ทว่าก่อนจะเดินออกรถเข้าบ้านเขาก็สังเกตเห็นร่างหนึ่งกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่แถวโคนต้นมะม่วงซึ่งเป็นหนึ่งในต้นไม้หลายต้นที่ปลูกไว้ในสวนหน้าบ้าน

ร่างนั้นสะอิดสะเอ้ง ทั้งยังอยู่ในชุดออกกำลังกายเสื้อกล้ามพอดีตัวกับกางเกงรัดรูปสีเนื้อเข้า ปกติแล้วผู้หญิงในบ้านนี้นอกจากโฉมฉายแล้วก็แม้แต่แม่บ้าน ซึ่งพวกหล่อนไม่มีทางได้รับอนุญาตให้แต่งตัวแบบนี้ ดังนั้นก็เหลือความเป็นไปได้เดียว...

ธามเลี้ยวเปลี่ยนทิศทาง บนใบหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้มเคลื่อนไหวอยู่ ขณะทอดน่องเดินตัดสนามหญ้าตรงไปหาดต้นมะม่วง...เขาชอบคนสวยและแน่นอนว่าจินตภาพเข้าข่าย เธอสวยในระดับที่ต้องเหลียวมอง แคมยังมองซ้ำได้ไม่เบื่อ หากเขาก็ไม่นึกว่าสุดท้ายแล้วตนจะประทับใจในบทสนทนาที่คุยกับเธอเรื่องหนังสือมากกว่า

พูดตามจริงผู้หญิงสวยกว่าเธอนั้นหาได้ไม่ยากเลยสำหรับเขา แต่

ผู้หญิงสวยที่สามารถถกกับเขาเรื่องแนวคิดและปรัชญาในวรรณกรรมคลาสสิกได้เป็นชั่วโมงๆ นั้นหาได้ยากยิ่ง ดังนั้น...แน่นอน เขาซักจะสนใจเธออย่างจริงจังและอยากจะลองคุยกับเธอบ้างหลายๆ เรื่อง

แต่ที่แน่ๆ เขาได้เห็นแล้วว่าขาของเธอสวยมาก...

"ทำอะไรอยู่ครับ"

จินตภาซึ่งกำลังค่อยๆ ยืดตัวยืนตรงหันมา พอเห็นเขาเธอก็ทำท่าแปลกใจ ก่อนที่เธอจะยกสองมือให้เห็นว่ากำลังประคองสิ่งใดไว้

"ลูกนกคะ ลูกนกมันตกลงมา เมื่อกี้ฉันมองหารังมันดูแล้ว อยู่บนต้นมะม่วงต้นนี้แหละ"

"คุณจะส่งมันกลับรังหรือ แล้วมันบาดเจ็บหรือเปล่า" ฐามเอียงคอดูลูกนกที่อยู่ในฝ่ามือของเธออย่างพิถีพิถัน

"น่าจะไม่มีเจ็บนะคะ"

"อืม แล้วรังมันอยู่ที่ไหน" ใบหน้าหล่อเหลาเงยขึ้นมองต้นไม้ใหญ่

"กิ่งทางขวาคะ กิ่งที่สามนับจากข้างล่าง" เธอพยายามอธิบาย เพราะสองมือโอบประคองลูกนกอยู่เธอเลยไม่มีมือชี้ให้เขาเห็น

ฐามชะเง้อชะเง้ออยู่พักหนึ่งแล้วก็พยักหน้ารับว่าเห็นตามที่เธอบอก จากนั้นเขาก็หันกลับมาหาเธออีกรอบ

"ผมเอาขึ้นไปให้เอง"

"คะ?" เธอมองหน้าเขางงๆ ก่อนจะกวาดสายตาสำรวจชุดที่เขาสวมใส่...เสื้อเชิ้ต กางเกงสแล็คส์ และคลุมด้วยสูทลาลอง "ชุดคุณไม่เหมาะเท่าไรหรอกคะ"

"ชุดผมเหมาะ ผมเอาลูกนกใส่ไว้ในกระเป๋าสีเสื้อสูทได้ไง" ชายหนุ่มชี้ให้ดูจากนั้นก็ยิ้ม "ยกเว้นคุณจะเป็นต้นไม้มือเดียวได้"

เมื่อเจอเหตุผลนี้เข้าไปจินตภา ก็พูดไม่ออก เธอไม่ทันนึกถึงประเด็นนี้สุดท้ายเลยได้แต่พยักหน้ารับ พอเห็นอย่างนั้นเขาเลยจัดการถอดรองเท้าออก

"เอาลูกนกใส่กระเป๋าสื่อให้หน่อยครับ" อันที่จริงถึงจะถือหนังสืออยู่ หากเขาก็พอจะสามารถรับลูกนกมาใส่กระเป๋าสื่อเองได้ แต่ก็นั่นแหละ การให้เธอเข้ามาอยู่ใกล้ๆ เขาต้องเป็นความคิดที่ดีกว่าแน่ๆ

รามใช้มือข้างที่ว่างเปิดเสื้อสูทให้ ซึ่งหญิงสาวก็เดินเข้าไปประชิด ร่างสูงแล้วค่อยๆ หย่อนลูกนกลงในกระเป๋าสื่อโดยดี ความสนใจพุ่งไปที่ลูกนก โดยไม่ได้รับรู้เลยว่าดวงตาสีอำพันกำลังหลุบลงมองสำรวจเธออย่างสบายอกสบายใจ... ผิวของเธอเป็นสีนวล แม้ไม่ได้ขาวจัดแต่ก็เห็นสองแก้มเป็นสีระเรื่อชัดซึ่งน่าจะเป็นผลพวงมาจากการออกกำลังกาย ตามไรผมและผิวหนังของเธอมีเหงื่อเม็ดตึบๆ เกาะพราว ไล่ตั้งแต่ใบหน้า ลำคอ ลงไปจนถึงขอบเสื้อกั๊ก คุณเช็กชื่ออย่างบอกไม่ถูก

"ฝากถือหนังสือหน่อยครับ" พอจินตนาการลูกนกเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็ยื่นหนังสือส่งให้เธอ จากนั้นเขาก็หันไปมองต้นมะม่วงอย่างประหม่อนก่อนจะเริ่มปีนต้นไม้

หญิงสาวเห็นความคล่องแคล่วของเขาบวกกับการที่เขาระวังเสื้อสูทข้างที่มีลูกนกอยู่แล้วก็เบาใจ รามพาตัวเองไปยังจุดที่พอจะเอื้อมถึงรังนกได้ จากนั้นเขาก็ค่อยๆ ประคองลูกนกออกมาจากกระเป๋าสื่อแล้ววางมันกลับลงในรังอย่างนุ่มนวล... เธอเฝ้าดูด้วยใจจดจ่อ อดคิดไม่ได้ว่าเขาเองก็ระมัดระวังและอ่อนโยนดี ซึ่งก็คงต้องถือว่าดีแล้วที่ให้เขาเป็นคนจัดการ เพราะถึงเธอจะพอปีนต้นไม้เป็นแต่ก็ไม่แน่ใจว่าจะแข็งแรงขนาดที่สามารถทำมันได้เรียบร้อยรวดเร็วอย่างเขา

"ผมว่าโอเคแล้วนะ"

ชายหนุ่มหันมามองจินตภาพเป็นเชิงถาม พอเธอพยักหน้ารับเขาจึงค่อยๆ ปีนกลับลงมาข้างล่าง ทว่าเพราะเขาทิ้งตัวลงมากกลางทางแล้วเสียหลัก เขามาด้านหลังจนชนกับราวระหงที่ยื่นอยู่ เธอไม่ทันระวังเลยเกือบล้ม แต่แขนยาวๆ ของรามก็ยื่นมาคว้าเอวของเธอ ช่วยไม่ให้เธอล้มไว้ได้ทัน

ขณะที่เธอนั่งง งูตัวอีกทีก็ถูกดึงมายืนประชิดร่างสูง ท่อนแขนแข็งแรง โอบอยู่ที่เอวหลวมๆ

"ผมขอโทษ กะผิดไปหน่อย" ฐามพูดเร็วๆ หลังจากแน่ใจว่าทั้งเธอและเขายืนได้มั่นคงแล้ว

จินตภาเงยหน้าขึ้นมองไปหน้าหล่อเหลาก่อนที่เธอจะพยักหน้ารับแล้วค่อยๆ ถอยออกห่าง

"ไม่เป็นไรค่ะ...ขอบคุณคุณด้วยที่ช่วยป็นต้นไม่ให้"

"ด้วยความยินดีครับ" ชายหนุ่มรับทั้งรอยยิ้ม เขาดึงแขนกลับ ปล่อยเธอเป็นอิสระโดยดี "แล้วนี่คุณออกกำลังกายอยู่หรือเปล่า จะไปออกกำลังกายต่อไหม"

"เมื่อกี่ฉันวิ่งอยู่ค่ะ กำลังจะเลิกก็พอดีมาเจอคุณก่อน"

"แล้วแบบนี้จะต้องคุณดาวนั้ไหม" เขาถามถึงการปรับระดับการเต้นของหัวใจให้เป็นปกติหลังออกกำลังกาย

"ถึงตอนนี้คงไม่ต้องแล้วละค่ะ" จินตภาสายหน้าไปมาเบาๆ พอเห็นลูกนกเธอก็หยุดวิ่งแล้ววุ่นวายอยู่กับมัน ซึ่งนั่นก็กินเวลาพักหนึ่งก่อนที่เขาจะมา

"อย่างน้อยก็ถือว่าการเดินกลับไปที่บ้านเป็นการคุณดาวนั้แล้วกัน" ฐามยิ้มขึ้นพร้อมกับผายมือเป็นเชิงเชื้อเชิญ เธอพยักหน้ารับแล้วก้าวเท้าออกเดินก่อนจะตระหนักว่าในมือมีหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง

"หนังสือของคุณค่ะ"

"ขอบคุณครับ" ฐามเหลือบมองแล้วส่งยิ้มให้เธอ "หนังสือที่ผมแนะนำไว้ไง ที่เราคุยกันวันนั้นนะ"

"อ้อ" หญิงสาวก้มลงมองปก เพิ่งเห็นว่ามันเป็นหนังสือเรื่องฟาเรนไฮต์ 451 ซึ่งเขาแนะนำไว้ ตอนที่เธอรับหนังสือมาไม่ทันสังเกตเลยว่าเป็นเรื่องอะไรเพราะมัวแต่หมกมุ่นกับเรื่องลูกนก

เมื่อคราวก่อนที่คุยกันเธออยากทดสอบดูว่าเขาอ่านหนังสือเยอะจริง ๆ หรือแค่อ่านบางเล่มไม่กี่อ่านผ่านๆ แล้วเอาไว้คุยให้ดูเท่ๆ อย่างบางคนชอบทำ

'ถ้าคุณอ่าน War&Peace ได้ก็แสดงว่าคุณน่าจะเป็นคอหนังสือประเภทหนึ่ง'

'หน้าตาผมดูไม่เหมือนคนอ่านหนังสือเลยใช่ไหม' ธารมถามพร้อมรอยยิ้มขำ

'เปล่าค่ะ ฉันแค่อยากจะถามว่าคุณมีหนังสือทำนองนี้เล่มอื่นอยากจะแนะนำไหม'

วันนั้นชายหนุ่มเอ่ยชื่อหนังสือมาหลายเล่ม บางเล่มเธอเคยอ่านแล้ว แต่หลายเล่มก็ไม่เคย เขาพูดถึงจุดน่าสนใจของหนังสือแต่ละเล่มให้ฟัง มีหลายเล่มที่เดียวที่เธอสนใจ หนึ่งในนั้นคือเล่มนี้ เขาบอกว่าเล่มนี้อ่านง่าย และที่สำคัญเป็นเรื่องที่คนอ่านหนังสือน่าจะอิน เพราะประเด็นในเรื่องคือการกำจัดหนังสือออกจากโลก และเขาก็บอกว่าจะให้เธอยืมหนังสือ

"คุณเอาหนังสือมาเร็วจ้ะ ฉันยังอ่าน War&Peace เหลืออีกตั้งครึ่งเล่ม คงอีกนานกว่าจะอ่านจบแล้วว่างมาอ่านเล่มนี้"

"ไม่เป็นไร ผมให้คุ้ยืมยาวๆ เลย ผมคงไม่ได้อยากอ่านมันอีกรอบเร็วๆ นี้หรอก"

"ขอบคุณค่ะ" หญิงสาวหันไปส่งยิ้มหนุ่มนวลให้เขา อย่างน้อยตอนนี้เธอก็ค่อนข้างเชื่อว่าเขาเป็นนักอ่านจริงๆ

"อ้าว ธารม โผล่มาไม่บอกไม่กล่าวอีกแล้ว" โฉมฉายซึ่งนั่งดูข่าวทางโทรทัศน์อยู่ในห้องรับแขกก็อย่างประหลาดใจเมื่อเห็นหน้าลูกชาย

"คุณแม่พูดเหมือนผมเป็นตุ๋นในเกมทุบตุ๋น* ัจฉะแหละ" ชายหนุ่มหัวเราะแล้วตรงไปกอดและจูบแก้มแม่

"พูดไปหน้าตาก็เหมือนอยู่นะเรา" โฉมฉายเหลือลูกชายด้วยความหมั่นไส้

* เกม Whac-A-Mole ถือกำเนิดในญี่ปุ่น เป็นเกมที่มีตัวตุ๋นโผล่ขึ้นมาจากหลุมแล้วให้คนเอาค้อนไล่ทุบ

"แล้วปกติเราก็ผลุบๆ โผล่ๆ จริงๆ นี่ แต่คราวนี้โผล่มาเร็วกว่าที่คิดเยอะเลยนะ วันก่อนเพิ่งมาเอง ปกติควรจะต้องรออีกซักเจ็ดวันสิบวันสิ ปกติแม่จะจำว่าลูกมาทุกวันพระ"

ธามฟังแล้วหัวเราะลั่น เขาทิ้งตัวลงนั่งข้างแม่ก่อนจะอธิบาย

"วันนี้ผมว่างๆ แถมขี้เกียจออกไปหาข่าวกินนอกบ้านเลยมาหาคุณแม่ แล้วก็ถือโอกาสเอาหนังสือมาให้คุณจินตียืมด้วย"

โฉมฉายมองตามสายตาของลูกชายไปจนเจอจินตาทภา นอกจากชุดออกกำลังกายที่ท่านเห็นตั้งแต่แรกตอนเธอออกไปวิ่ง ตอนนี้อยู่ในห้องมีหนังสือภาษาอังกฤษเพิ่มเติมขึ้นมาด้วย

"หนูขอตัวเอาหนังสือไปเก็บแล้วก็อาบน้ำนะคะ"

"จ๊ะ ไปเถอะ"

เมื่อโฉมฉายอนุญาตจินตาทภาจึงหมุนกายเดินออกจากห้องรับแขก ท่านมองตามไปชั่วขณะแล้วจึงหันกลับมาหาลูกชาย หากกลับพบว่าเขากำลังมองตามร่างระหังไป ท่านจึงตีหลังมือของเขาเบาๆ

"แม่บอกว่ายังไงอี!"

"อ๊วย ผมแค่เอาหนังสือมาให้เขาเฉยๆ เราคุยกันเรื่องหนังสือถูกต้องคุณแม่ก็ได้ยินนี่"

"ขอให้จริงเถอะ"

"ก็ต้องจริงสิครับ" ธามหัวเราะกับสายตาท่าทางที่แสดงถึงความไม่ไว้วางใจในตัวเขาของแม่

โฉมฉายเหล่มองดวงตาสีอำพันที่ทอประกายวิบวับของชายหนุ่ม... ก็แล้วแบบนี้จะให้วางใจได้อย่างไร ต่อให้เมื่อวันก่อนท่านจะเดินมาเจอลูกชายกับจินตาทากำลังถกกันเรื่องหนังสืออย่างออกรสออกชาติจริงอย่างที่เขายกมาก็เถอะ คำนั้นท่านฟังทั้งสองคุยกันจนเวียนหัว เพราะทั้งคู่คุยกันเรื่องปรัชญาและเรื่องราวในหนังสือ กระนั้นก็ไม่อยากทั้งสองหนุ่มสาวไว้

ตามลำพังท่านเลยนั่งฟังจนทั้งสองคนแยกย้าย ผลคือคืนนั้นท่านเก็บเอา บทสนทนาที่ฟังไปฝันเสียแฟนตาซีทีเดียว

ที่บอกว่าจริง กลัวว่าจะจริงแค่ตอนนั้นะสิ!

จินตภาพเหยียบย่างเข้าไปในสนามหญ้าใกล้กับคณะดุริยางคศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เวลาที่ผู้คนทั้งในชุดนักศึกษาและชุดไปรเวท กระจัดกระจายนั่งอยู่ทั่วสนาม ส่วนใหญ่เตรียมผ้าปูรองนั่งมาพร้อม ดวงตาสีนิลสอดสายไปมาหาที่ว่างเหมาะๆ หากไม่ทันไรก็มีเสียงร้องเรียก

"คุณจินต์!"

ดวงหน้าสวยหันตามเสียง ผู้คนนั่งอยู่มากมาย แต่ก็มืออยู่คนหนึ่ง ที่ยกมือขึ้นโบกไปมา เธออึ้งนิดหนึ่งเมื่อเห็นว่าเจ้าของมือคือใคร ก่อนจะก้าวเข้าไปหาอีกฝ่าย ร่างระหงทรุดตัวลงคุกเข่าซ่างๆ เขาแล้วยกมือไหว้

"สวัสดิ์! ฐามยัมละมุน นึกเอ็นดูที่เธอยกมือไหว้ "ไม่ต้องไหว้หรือครับ นี่คุณก็มาฟังเพลงเหมือนกันเธอ"

"ค่ะ ได้ยินว่ามีคอนเสิร์ตแจ๊ซในสวน วันนี้คุณป่าไม่อยู่บ้านพอดี ฉันทนเลยแวะมา"

"นั่งด้วยกันสิ" เขาตบมือลงซ่างตัว ซึ่งเมื่อเธอหลบลายตามอง จึงพบว่าเขาเอาเสื้อสูทราคาแพงของตนเองมาปูแทนผ้ารองนั่ง

จินตภาพลึงเลินดีหน่อยแต่สุดท้ายก็ตัดสินใจยอมทรุดตัวลงนั่งกับเขา เพราะไม่รู้จะปฏิเสธว่าอย่างไรให้ไม่ดูเหมือนรังเกียจเขาหรือเป็นแค่ข้ออ้างส่งๆ... ขณะเดียวกันเธอก็อดคิดไม่ได้ว่าความบังเอิญซ่างน่าที่ึ่ง การที่มันบันดาลให้เธอพบกับโนมฉายในวันที่ย้ายออกจากคอนโดฯ ว่านี่ไม่ถึงแล้ว วันนี้ก็ถือว่าไม่แพ้กันเลย มหาวิทยาลัยนี้ไม่ได้ใกล้บ้านดลเดชหรือบริษัทคอดเวลล์ แถมยังเป็นอีเวนต์แบบเฉพาะทาง เธอก็ยังอุตสาห์มาเจอเขาจนได้

"ชอบแจ๊ซหรือครับ" ธารามถามเสียงเรียบเรื่อย อดยิ้มไม่ได้เมื่อสังเกตเห็นเธอนั่งลงข้างเขาก็จริงหากก็พยายามเว้นระยะห่าง...ก็เหมือนกับตอนอยู่ที่บ้านดลเดช เธอคุยกับเขาจริง กระนั้นเขาก็ยังรู้สึกว่าเขาตั้งกำแพงกระจกกันเอาไว้ตลอดเวลาด้วยเช่นกัน

"แจ๊ซก็ชอบ แต่ที่มาวันนี้เพราะได้ยินว่านักดนตรีระดับโลกมาโซโล่แซกโซโฟน...ฉันชอบเสียงแซกโซโฟนค่ะ"

ดวงตาเรียวยาวสีอำพันมองเธอคล้ายนึกไม่ถึง แล้วเขาก็ยิ้มอีก

"มันดีดังคุณ เข็มชี้ แล้วก็บาดเข้าไปถึงหัวใจเลยใช่ไหม"

ดวงหน้าสวยผินไปสบตากับเขาท่ามกลางแสงสีฉมวณของแดดยามเย็น ผ่านไปครู่หนึ่งเธอก็งยักหน้ารับ...เป็นอีกครั้งแล้วที่เขาพูดราวกับมานั่งอยู่กลางใจของเธอ

"นั่นเขาน่าจะเริ่มกันแล้ว" ธารมพยักพืดไปยังเวทีชั่วคราวด้านหน้า ซึ่งพิธีกรเดินขึ้นมาพร้อมกับไมโครโฟน จากที่ตอนแรกเธอจะถามเขากลับบ้างเลยเปลี่ยนใจ

การคุยก็เหมือนกับการทำความรู้จักกัน เธอไม่ค่อยอยากรู้จักเขามากขึ้นโดยไม่จำเป็น ไม่คุยกันน่าจะดีกว่า หวังว่าเขาจะไม่อยากคุยกับเธอด้วยแล้วกัน

เอาเข้าจริงพอจินตภาพเจียบ ธารมาก็ไม่ได้ชวนคุยอะไร ซึ่งนั่นก็ดีแล้ว นอกจากจะไม่ต้องคุยกับเขาแล้วเธอก็ได้ดื่มด่ำกับเสียงเพลงตามที่ตั้งใจไว้ด้วย เธอได้ยินเสียงฮัมตามเพลงที่บรรเลงบนเวทีดังมาจากลำคอของเขาเป็นระยะ จนดวงตารูปล้อมมนด์เหลือบไปมองเสี้ยวหน้าหล่อเหลาอย่างอดไม่ได้ เขาดูเปลือยเปลีนกับการแสดงดนตรีในสวนจริงๆ แต่มานึกดูเขาก็ตั้งใจมาชมคอนเสิร์ตนี้เหมือนเธอ ดังนั้นก็น่าจะแปลได้ว่าเขาชอบเพลงแนวนี้พอสมควร

มันน่าแปลกดีที่เธอกับเขาซึ่งดูเหมือนอยู่กันคนละขั้วกลับมีรสนิยมความชอบทับซ้อนกันทั้งเรื่องการอ่านหนังสือและดนตรีแบบนี้

อันที่จริงหนังสือเล่มที่ธามให้เธอยืมยังอยู่ในกระเป๋าสะพายนี่เอง ด้วยความที่เล่มมันบางแคร์น้อยกว่าหน้า หยิบติดมือออกมาอ่านข้างนอกได้สะดวกกว่าหนังสือหนาพนักกว่าหน้าที่เธออ่านค้างอยู่มาก วันนี้เธอเลยเอามันใส่กระเป๋าไปด้วย และตอนนี้เธอก็อ่านมันไปครึ่งเล่มแล้ว

พูดไป...จินตภาพไม่ได้รู้สึกว่ายานหนุ่มกำลังจีบหรือคิดจะจีบเธอ เขาทำตัวปกติธรรมดาตามาก กระนั้นเธอก็เห็นประกายบางอย่างในดวงตาสีอำพันทรงเสน่ห์ของเขา ซึ่งเธอก็ไม่ค่อยแน่ใจว่ามันเป็นประกายตาปกติของเขาหรือเปล่า แต่ไม่ว่าอย่างไรมันก็ฟ้องว่าเขาเป็นผู้ชายที่เธอไม่ควรพาตัวเองไปเสี่ยงยุ่งเกี่ยวด้วยอย่างยิ่ง

ผู้ชายชั่วโง่งบิณสูงอย่างธามอันตรายเกินไปสำหรับลูกนกที่เพิ่งหัดบินอย่างเธอ...

'คนเราต้องไม่ทะนงตัวนะจินต์ ในโลกนี้คนที่เราต้องรู้จักให้ดีที่สุดก็คือตัวเราเองนี่แหละ เพราะแต่ละคนมีจุดอ่อนจุดแข็งต่างกัน ก่อนอื่นเราต้องรู้จักจุดแข็งจุดอ่อนของตัวเอง อะไรที่รู้ว่าเสี่ยงหรือไม่ดีต่อตัวเราก็อย่าฝืนอย่าดี้อ...จุดอ่อนจะบอกให้รู้ว่าถนนเส้นไหนที่เราไม่ควรเดินไป ส่วนจุดแข็งจะช่วยให้เราเดินในเส้นทางที่มุ่งไปได้ไกล'

จิตรกัญญาเคยสอนเธอเอาไว้เช่นนั้น และเธอก็จำใส่ใจไว้เสมอ... จุดอ่อนของเธอคือเรื่องการปฏิสัมพันธ์กับคน โดยเฉพาะเพศตรงข้าม ตั้งแต่รู้ว่าพ่อมีเมียน้อย เธอก็ไม่อยากยุ่งกับผู้ชายหน้าไหนอีกเลย ดังนั้นถึงจะมีผู้ชายเข้ามาจีบเยาะแคะไหนเธอก็ไม่เคยแยแสหรือแม้กระทั่งคุยกับใครอย่างจริงจัง ตอนเรียนมหาวิทยาลัยพอเรียนเสร็จเธอก็กลับบ้าน ตอนที่แม่ยังอยู่เธอก็ดูแลท่านซึ่งอยู่ในสภาวะป่วย หลังจากแม่เสียเธอก็หมกมุ่นอยู่กับหนังสือและการศึกษาข้อมูลเพื่อหาทางจัดการมรดกที่ได้รับมา

ธามต่างออกไปจากผู้ชายคนอื่นที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเธอ เขาเป็นลูกชายเจ้าของบ้านที่เธอไปอาศัย ลำพังแค่นั้นพอว่าเพราะตัวเขาไม่ได้อยู่ที่บ้านด้วย แต่ที่น่าแปลกคือเธอนั่งคุยกับเขาเป็นชั่วโมงๆ ตั้งแต่วันแรกที่ได้พบกัน ครั้งที่สองเธอก็ได้รับของขวัญจากเขา ถึงจะเป็นแค่การยืมหนังสือ ซ้ำยังโดนเขาตะแคงต้องตัว แม้จะไม่ใช่เพราะความตั้งใจ และวันนี้เธอก็มานั่งอยู่ข้างเขา ฟังเพลงด้วยกันราวกับมาเดด

"หิวไหมครับ"

"คะ?" ลูๆ เขาก็พูดขึ้นมาทำเอาจินตนาภาที่นั่งคิดอะไรเพลินๆ ถึงกับต้องหันไปมองอย่างงุนงง

"ผมเห็นว่างานมันยาวตั้งแต่เย็นจนค่ำ เลยแวะซื้อของกินที่มินิมาร์ทมาด้วย" ธามเอี้ยวตัวไปหยิบถุงพลาสติกที่ก่อนหน้านี้เธอไม่ทันสังเกตเห็นมาก่อน "มีแซนด์วิช ขนมปังอะไรพวกนี้ คุณเลือกดูสิ...ผมว่าจะถามคุณพักหนึ่งแล้ว แต่เพลงยังเล่นอยู่ เพลงเพราะๆ ชัดจิงหวะคงเป็นบาปนะตอนนี้คอนเสิร์ตพักแป๊บหนึ่ง คุยได้"

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ แล้วก็มองมองของในถุง พอเห็นแซนด์วิชเลยหยิบมาชิ้นหนึ่ง

"ขอบคุณค่ะ...ฉันไม่ทันคิดเลย" จินตนาภายกมือไหว้ขอบคุณเขา เธอตั้งใจไว้แต่แรกว่าเย็นนี้จะไม่กลับไปปรบกวนมแม่บ้านที่บ้านดลเดชเพราะโคมฉายไม่อยู่ หากเธอก็ยังไม่รู้จะไปที่ไหน พอได้ยินเรื่องคอนเสิร์ตนี้จากวิทยุก็เลยวิ่งรถมาเลย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคอนเสิร์ตจะเล่นนานแค่ไหน

"คุณนี่...เลดี้จิง"

"คะ?"

"ก็คุณนั่งคอยตั้ง หลังตรงตลอด แล้วก็ภาษาไทยเรียกอะไรนะ พับเพียบไซ้ใหม่ พับเพียบตั้งนาน ปกติผมเห็นคนนั่งทำนี่แคในวัดเท่านั้นเอง" ธามชื่นชมกิริยามารยาทของเธอตั้งแต่แรกพบแล้ว มันงงดามลงตัวและสง่างาม

ไปหมด รวากับเธอหลุดออกมาจากยุคที่เก่ากว่านี้ทีเดียว ดังนั้นมันจึงช่วยไม่ได้ที่เขาจะคอยสังเกตเธอบ่อยๆ

"ฉันนั่งตามความเคยชินค่ะ คุณแม่ฝึกมาตั้งแต่เด็กๆ" จินตภาค๋อຍງ
เกาะห่อพลาสติกแซนด์วิชออก มองข้ามความจริงที่ว่าเขาพูดเหมือนสังเกตเธออยู่ตลอด...เพราะเธอเองมองเขาเป็นระยะเหมือนกัน

"แล้วที่คุณจะปีนต้นไม้ไปส่งลูกนก ตกลงคุณปีนต้นไม้เป็นจริงๆ ไหม ผมสงสัยมาตั้งแต่วันนั้นแล้ว"

"เป็นค่ะ...หน้าตาฉันดูไม่เหมือนคนปีนต้นไม้เป็นเลยใช่ไหม" หญิงสาว
เงยหน้าขึ้นแล้วใช้คำถามที่ถามเคยถามย้อนถามเขาทั้งรอยยิ้ม

"หน้าตาคุณไม่เท่าใครหรอก บุคลิกท่าทางคุณนี่สิ"

"ฉันปีนต้นไม้เป็นค่ะ แต่คงไม่เก่งเท่าคุณ"

"แค่ผมก็ตกใจแล้ว" ฮามหัวเราะ จากนั้นก็เปลี่ยนเรื่องเสียเฉยๆ
"วันนี้คอนเสิร์ตดีนะ อากาศก็ดีด้วย"

"ค่ะ เพลงก็เพราะดี"

"ปกติคุณมาคอนเสิร์ตแบบนี้บ่อยไหม"

"ถ้าพูดถึงคอนเสิร์ตกลางแจ้งนี่เป็นครั้งแรกค่ะ ปกติก็ไปคอนเสิร์ต
ตามฮอลล์ทั่วไปเฉยๆ"

"ผมว่าเมืองไทยมีคอนเสิร์ตแบบนี้บ่อยนะ อากาศไม่เหมะมั้ง"

จินตภาค๋อຍງคิดว่าเพิ่งกั๊ดแซนด์วิชเข้าปาก เธอเลยเพียงพยักหน้ารับ
เงิบๆ โดยไม่พูดอะไร หากเขาก็ดูไม่นำพาที่เธอไม่มีทีท่าจะปรึกษาอีก

"บางทีความสุขมันก็ง่าย ๆ แค่นั่งรับลมเย็นๆ ฟังเพลงเพราะๆ
ว่าไหม"

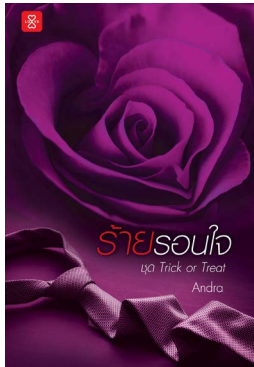
หญิงสาวเบือนหน้าไปมองเขา คำพูดของเขาตรงใจจนเธอถึงกับกลืน
แซนด์วิชลงคอเพื่อแสดงความเห็นด้วย

"จริงค่ะ"

"วันนี้มันดีกว่าปกติอีกหน่อยตรงที่มีเพื่อนคอยเคียงกันนั่งอยู่ด้วย...
ผมดีใจนะที่บังเอิญเจอคุณ"

จินตภาพมองใบหน้าหล่อเหลาของคนที่ถูกใจที่ได้พบเธออย่าง
เป็นธรรมชาติ น้ำเสียงนุ่มนวลก็บรอยยิ้มจริงใจของเขาทำเอาก่อนเนื้อได้อก
กระตุกขึ้นมาชนิดหนึ่ง...เธอซักไม่แน่ใจแล้วว่าคิดผิดหรือคิดถูกที่เมื่อกี้
ตอบรับเขาไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621743.html>